

βαίνων παλιτισμός των, ἡ καλὴ λεγομένη κοινωνία κεκορησμένη οὐσα ἐκ τῶν χυδαίων τέρψεων καὶ τῶν προστύχων ἐπιδείξεων, ἀθήνουσα καὶ ἐκείνας καὶ ταύτας τοῖς ἀστοῖς καὶ τοῖς ὑπὸ πλούτοις ἔχει ἀνάγκην ἀπόλυτον τῆς τέχνης, τῆς φιλολογίας, τῶν λεπτωτάτων τούτων καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος, ἵνα συγινιθῇ, ἵνα διασκεδᾷ. Ἐν μέσῳ τοιαύτης κοινωνίας ἠθέλησε νὰ δράσῃ ὁ κ. Παπαδιαμαντόπουλος, κοινωνίας ἐν τῇ ὁποίᾳ πᾶσα κυρία τῆς μεγάλης καλουμένης τάξεως, καὶ ὑπάρχει ἀλὴ θ' ἡς τοιαύτη ἐκεῖ καὶ λόγῳ μακραιώνων παραδόσεων καὶ λόγῳ τελείας ἀναπτύξεως, θεωρεῖ τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ chic ἐὰν κατορθώσῃ νὰ περικυκλοῦται ἐν ταῖς αἰθούσαις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου τῶν συγγραφέων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν· ἐὰν ἐκ τῶν αἰθουσῶν αὐτῆς πρώτης ἐξέλθωσιν, ἵνα κατόπιν κάμωσι τὸν γῦρον ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, αἱ πρωτότυποι εὐφυσολογίαι τῶν καλλιεργούντων τὸ πνεῦμα· ἐὰν ὁ δραματογράφος λάβῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματός του ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ μεγάλου αὐτῆς, ἐὰν ὁ γλύπτῃς ἢ ὁ ζωγράφος ἐμπνευσθῶσιν ἐκ τῆς πρωτοτύπου χάριτος ἀμφιέσεως ἢ τῆς καλλιτεχνικῆς κομώσεως τῆς.

Ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ γράψωμεν τὰς ἀνω-  
τέρω γραμμὰς παρέσχεεν ἡμῖν διίστηλον  
κριτικὸν ἄρθρον τοῦ κ. Anatole France,  
δημοσιευθὲν ἐν τῷ Figaro τῆς 21 Δεκεμ-  
βρίου.

Τοῖς πᾶσι τυγχάνει γνωστὸν πόσον δύσκολος εἶνε ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἀπόκτησις ὀνόματος φιλολογικοῦ, ἡ ἀνύψωσις μάλιστα τούτου ὑπεράνω τῶν κοινῶν ὀνομάτων οὐδὲ δύναται τις νὰ φαντασθῇ ὅποσον σημασίαν ἔχουσιν ἐν τῇ φιλολογίᾳ τὰ γνωστά, τὰ μεγάλα λεγόμενα ὀνόματα· εἰνέ τις βέβαιος ὅτι τὸ ἔργον του, καίτοι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μετριωτάτης ἀξίας, θὰ ἀναγνωσθῇ, θὰ πωληθῇ, θὰ ἀναζητηθῇ, ἐὰν ἔχη τὴν τύχην νὰ φέρῃ ὑπεράνω ἢ κάτωθι αὐτοῦ ὄνομα γνωστόν, πολλάκις ἐπαναληφθέν, τὸ ὅποῖον τὸ κοινὸν εἰθίσθη νὰ ἀναγινώσκη ἐπὶ τῶν κερτίνων ἐξωφύλλων ἢ κάτωθι τῶν τυπωμένων γραμμῶν. Θάύματα ἀφ' ἑτέρου πρωτοτυπίας, νεωτερισμοὶ τολμηροὶ καὶ ριψοκίνδυνοι ἀπαιτοῦνται ὑπὸ τῶν διὰ πρῶτην ἢ δευτέραν φοράν ἐκθετόντων τὸ ὄνομά των εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κοινοῦ.

Εἰς τοιαύτην λοιπὸν θαυματοποιῶν καὶ  
ρυθμικινδύνων νεωτεριστῶν χορείαν κατε-  
τάχθη ἐν Παρισίοις ὁ κ. Παπαδιαμαντό-  
πουλος. Ἐγκρατῆς, ὡς ὀλίγοι γάλλοι, κατ'  
αὐτὴν τὴν φράσιν τοῦ κ. Jules Lemaitre,  
τῆς γαλλικῆς, ἠκολούθησεν εὐθύς ἐξ ἀρ-  
χῆς τὰς ἀρχὰς καὶ τὸν τρόπον τοῦ  
γράφειν τῶν αὐτοῦς ἑαυτοῦς Συμβο-  
λιστὰς ἀποκαλεσάντων· καὶ ὑπὸ τὸ  
εὐπρόφερτον ψευδώνυμον τοῦ *Jean Mo-  
réas*, ἔγραψε ποιήματα καὶ διηγήματα  
καὶ μυθιστορίας, μὲ στιχουργίαν ἀνώμα-  
λον, μὲ τίτλους πρωτοτύπους, εἰς γλῶσ-  
σαν ἰδιαιτέραν, ἀκαταγόντην διὰ τοὺς ἀ-  
μνήτους, εἰς τὰ τοῦ τοῦ συμβολι-  
σμοῦ, τὴν ἰδιαιτέραν του γραμματικὴν,  
τοὺς ἐλευθερίους ποιητικούς κανόνας.

Διὰ συντόμου βιογραφίας τοῦ κ. Παπα-

διαμαντοπούλου ἄρχεται ὁ κ. *Anatole France* τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ. Εὐρίσκει κατό-  
πιν αὐτὸν συνεδριάζοντα, ἐντὸς γνωστοῦ  
τῆς Λατινικῆς συνοικίας καφενεῖον καὶ  
ὡς νέον Ὅμηρον (τοῦτο δέον νὰ θεωρηθῇ  
ὡς δηλωτικὸν τῆς καταγωγῆς μᾶλλον τοῦ  
κ. Παπαδιαμαντοπούλου ἢ ὡς εἰλικρινῆς  
παρομοιωδῆς) κηρύσσοντα πρὸς τοὺς πε-  
ρικυκλωθέντας αὐτὸν ὁμηρίδας τὰ δόγματα  
τοῦ συμβολισμοῦ. Ἀγγέλλων τὴν ἐκ-  
δοσιν τοῦ νεωτάτου ἔργου τοῦ Jean Mo-  
réas καὶ μεταφερόμενος ἀπὸ τούτου εἰς  
τὴν ἐν γένει τῶν Συμβολιστῶν σχο-  
λὴν, δικαιολογεῖ αὐτοὺς διὰ τοὺς νεωτε-  
ρισμοὺς οὓς ἐπίνεγκον εἰς τὴν ποίησιν,  
διὰ τὴν μεγάλην περὶ τὸν στίχον ἐλευθε-  
ρίαν, διὰ τὴν παραδοχὴν τῆς χασμωδίας  
ἐνίοτε, διὰ τὴν κατὰ βούλησιν τομὴν τοῦ  
στίχου, λέγων ὅτι ἡ ἀρίστη ποιητικὴ τέ-  
χνη εἶνε τὸ οὗς τοῦ ποιητοῦ καὶ ὁ τρό-  
πος καθ' ὃν οὗτος ἀντιλαμβάνεται τῆς  
εὐρυθμίας. Οὐδεὶς ἄλλως τε κανὼν δύ-  
ναιτο νάνακόψῃ τὴν πρὸς τὰ πρόσω καὶ  
τὰ κατὰ ῥοπὴν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύ-  
ματος· ὡς οἱ ῥωμαντικοὶ κληθέντες  
ἀπειτίναξαν τοὺς δεσμοὺς τῆς ποιητικῆς  
τοῦ Μποναλῶ τέχνης, οὕτω καὶ οἱ συμ-  
βολισταὶ σήμερον μειζονας, ἐπιζητοῦν-  
τες ἐλευθερίας, δὲν νομίζουσιν ἑαυτοὺς  
ἠναγκασμένους νὰ περιορισθῶσι καὶ ἀνα-  
γνωρίσωσιν ὡς κανόνας ἀπαραβάτους τὰς  
καινοτομίας τῶν ῥωμαντικῶν. Ἐ-  
λέγχων ἀπ' ἐναντίας τὴν γλῶσσαν τῶν  
συμβολιστῶν εὐρίσκει ταύτην δυσ-  
νόητον καὶ ἐκουσίως ἀσαφῆ, ἀποκαλεῖ  
αὐτοὺς θηρευτὰς ἀπηρχαιωμένων λέξεων  
καὶ τύπων πρὸς τὸν ἰδιοτελεῖ σκοπὸν τοῦ  
νὰ ἐκπλήξωσι καὶ ξενίσωσι δι' αὐτῶν τὸν  
ἀναγνώστην· καὶ εἰς τοιοῦτο σημεῖον τῆς  
μανίας ταύτης ἐξήχθησαν, λέγει, ὥστε  
διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις αὐτοὺς ἔχει ἀνάγκην  
τῆς βοηθείας λεξικῶν, χειρογράφων καὶ  
γλωσσариῶν.

Εἰς τὸν Jean Moréas ἐπαναφέρων τὸν λόγον καὶ ἀπεκδύων αὐτὸν τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ συμβολισμοῦ τύπων, εὗρίσκει ἐν αὐτῷ ποιητὴν ἀληθῆ, λεπτότατον καλλιτέχνην, μὲ ὥραιας καὶ πρωτοτύπους πολλάκις ιδέας· καὶ τοῦτο δι' ἡμᾶς εἶνε τὸ σπουδαιότερον. Πρὸς ἐνίσχυσιν δὲ τῶν ἀνωτέρω παραθέτει διαφόρους περικοπὰς ἐκ τῶν Σ ύ ρ τ ε ω ν, συλλογῆς ποιημάτων τοῦ κ. Παπαδιαμαντοπούλου καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων αὐτοῦ. Καὶ ἡ γνώμη κριτικοῦ οἷος ὁ Anatole France δὲν δύναται παρὰ νὰ εἶνε δι' ἡμᾶς σεβαστὴ· καὶ ἡ ἐπιτυχία αὕτη καὶ ἡ φήμη τοῦ Ἰωάννου Μωρᾶ ἐν μέσοις Παρισίοις δὲν δύναται νὰ μὴ ἐμβάλλῃ εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις, εἰς δίκαιον πειρασμὸν τοὺς παρ' ἡμῖν γράφοντας.

ΙΩ. Α. ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ

X. MARMIER

## Η ΝΕΟΝΥΜΦΟΣ

ΕΝ τῇ ἀρχαίᾳ πώλει τῆς Τολεδου ἐξῆν ποτὲ πτωχὴ τις γραῖα μετὰ τινος ὀρφανῆς ἀνεψιᾶς αὐτῆς. Ἡ νεᾶνις ἦτο μὲν λίαν θελκτικὴ, ἀλλὰ δειλὴ καὶ

ἀδυνάτου κράσεως. Ἡ γραῖα ἐσκέπτετο  
μετὰ θλίψεως, ὅτι οὐδεμίαν ἔχει νὰ κα-  
ταλίπῃ αὐτῇ κληρονομίαν καὶ ἐπόθει  
θερμῶς νὰ τὴν νυμφεύσῃ.

Ἡμέραν τινα ἡ γηραιά θεία, εὐρισκομένη παρὰ τῇ ἀναδόχῳ τῆς ἀνεψιᾶς της, συνήντησε παλούσιόν τινα ἐκ τῶν Ἰνδιῶν, ὅστις ἔλεγεν ὅτι θὰ ἐνυμφεύετο προθύμως, ἀν εὕρισκε νεάνίδα θελκτικὴν, εὐφυᾶ καὶ φίλεργον.

— Ἐγὼ εἰμὶ ὁ, τὴν ζήτησιν! ἀνέκραξεν ἡ ἀγαθὴ γραῖα. Ἐχὼ τὴν ἀνεψιάν μου: μία χρυσῇ καρδίᾳ καὶ ἐργάτις ἀπαράμιλλος. Τὴν ἐπαύριον ὁ ἰνδὸς μεταβαίνει εἰς ἐπισκοπὴν τῆς ἀγαθῆς θείας καὶ ἐρωτᾷ, ἂν ἡ ἀνεψία εἰδεύον νὰ γνέθῃ.

— Ἄν εἰξεύρη!... Αἱ τολύπαι διαρρέουν ἐκ τῶν χειρῶν της ὡς σταγόνες ὕδατος.

Μετά τινας στιγμάς. — Τί ἔκαμες ; ἔρω-  
τᾷ ἡ νεάνις τὴν θείαν της. Ὁ ἰνδός, πι-  
στεύσας ὅ,τι εἶπες, ἀφῆκε, ἀναχωρῶν,  
τρεῖς μεγάλας τολῦπας καὶ ὁμῶς γνωρι-  
ξεις καλῶς, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπι-  
χειρήσῃ τοιαύτην ἐργασίαν. Εἰς ποίαν  
δυσκολίαν μὲ ἔφερες !

— Ἐχει ὁ Θεός, ἀπῆντησεν ἡ θεία. Ἐκ τοῦ κόπου αὐτοῦ ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον σου.

Τὴν ἐσπέραν ἡ νεάνις ἀποχωρεῖ μελαγχολικὴ εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς καὶ ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τῶν προσφιλῶν καὶ εὐλογημένων ἐκείνων ψυχῶν, διὰ τὰς ὁποίας, ἀπὸ τῆς νηπιακῆς αὐτῆς ἡλικίας, δὲν ἔπαυσε προδευχομένη.

Αἰθνης, ἐν ᾧ ἀκόμη προσεύχεται, ἐπιφαίνονται τρεῖς ὥραιαι ψυχαὶ μὲ μεγάλους λευκοὺς πέπλους καὶ λέγουσιν, ὅτι θὰ τὴν ἀπαλλάξουν τῆς δυσκολίας διὰ τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν προσευχῶν τῆς ἔλαβον. Ἀμέσως ἐκάστη αὐτῶν ἔλαβεν ἀνὰ μίαν τολύπην καὶ διὰ μιᾶς ὁλος ἐκείνος ὁ ὄγκος, διὰ τὸν ὁποῖον ἀπληρίζετο πρὸ ὀλίγου ἡ πτωχὴ νεάνις, μετεβλήθη εἰς νῆμα λεπτόν, ὥς αἱ λεπτότεραι τρίχες.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Ἰνδὸς ἤτο πλήρης θαυμασμοῦ διὰ τὴν τοιαύτην ταχύτητα καὶ τὴν τοιαύτην ποιότητα τῆς ἐργασίας.  
— Δὲν σὰς τό ἄλλα ἐγώ; ἀνεφώνει ἡ θεία.

— Ἀλλὰ γνωρίζει ἐπίσης νὰ ράπτῃ;

— Ἐννοεῖται. Τὸ ἔχει διὰ παιγνίδι!

— Πολυ καλὰ, ἀπαντᾷ ὁ Ἰνδός· καὶ ἀναχωρῶν ἀφίνει τρία ὑποκάμισα πρὸς ραφὴν καὶ εἶτα, τὴν ἐπιούσαν ἄλλο τι φόρεμα διὰ κέντημα.

Εὐτυχῶς αἱ τρεῖς ἀγαθαὶ ψυχαὶ ἐτέθη-  
σαν ἐκ νέου εἰς ἐργασίαν καὶ ἔρραψαν  
τὰ ὑποκάμισα μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύ-  
τητος. Ὅταν ὅμως ἤρχισαν νὰ κεντῶσιν  
ἡ μία ἐξ αὐτῶν :

— Δὲν θὰ κάμωμεν, εἶπεν, αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, εἰμὴ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μᾶς καλέσης εἰς τὸν γάμον σου.

— Λοιπὸν ἀλήθεια θὰ ὑπανδρευθῶ;  
— Βεβαίως, θὰ νυμφευθῇς τὸν ὥραϊον  
ἰνδόν.

— Εὐχαριστῶ. Θὰ ἦναι χαρά μου νὰ  
σᾶς καλέσω.

Πράγματι ὁ ἰνδὸς μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ  
καὶ λαμπρὰν ταύτην δοκιμασίαν, ζητεῖ

εις γάμον τὴν νεάνιδα, ἡ ὁποία ἀμέσως μεταβαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα ἐκεῖ προσευχομένη καὶ εὐχαριστοῦσα καλέσῃ εἰς τὸν γάμον τὰς προστάτιδας αὐτῆς ψυχάς.

Ἐν τούτοις εἶναι πλήρης ἀνδραγαθίας.

— Εἶναι πολὺ κακὸν νὰ ἀπατήσωμε τὸν ἄνθρωπον, ἔλεγεν εἰς τὴν θείαν της. Τί θὰ γείνω, ὅταν ἀνακαλύψῃ, ὅτι ἐγὼ δὲν εἰσεύρω νὰ κάμω τίποτε.

— Ἐχει ὁ Θεός, ἀπαντᾷ ἡ θεία. Αἱ ἀγαθαὶ ψυχαί, αἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε σ' ἐπροστάτευσαν, δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψουν.

Τὴν ἡμέραν τῶν γάμων, ἐν ᾗ ἐπρόκειτο νὰ καθίσουν εἰς τὴν τράπεζαν, φαίνονται εἰσερχόμεναι εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ γεύματος τρεῖς γυναῖκες, ὡχραί, λιπόσαρκες, αἱ ὁποῖαι διὰ τὴν ἀποτρόπαιον αὐτῶν ὄψιν ἐπιχύνουσι ταραχὴν εἰς ὅλους τοὺς προσκεκλημένους.

Ἡ πρώτη ἔχει ἓνα βραχίονα μακρότερον τοῦ ἄλλου, ἡ δευτέρα ἔχει τὰ νῶτα κυρτωμένα καὶ τὸ σῶμα στρεβλόν, ἡ τρίτη ἔχει ὀφθαλμούς ἐξογκωμένους καὶ ἐρυθρούς.

— Τί εἶναι αἱ φρικώδεις αὗται μορφαί; ἐρωτᾷ ὁ ἰνδὸς τὴν σύζυγόν του.

Ἡ νεόνυμφος ἀπαντᾷ συγκεχυμένη καὶ τρέμουσα:

— Εἶναι αἱ θεαὶ τοῦ πατρός μου. Ὡ-  
φειλον νὰ τὰς προσκαλέσω.

Ὁ ἰνδὸς πλήρης ἀπορίας πλησιάζει τὴν πρώτην καὶ ἐρωτᾷ:

— Διατί ἔχεις τὸν ἓνα βραχίονα μακρότερον τοῦ ἄλλου;

— Τέκνον μου, ἀπαντᾷ αὐτὴ, τοῦτο συνέβη, διότι ἄλλοτε ἐκουράσθην νη-  
θουσα.

— Ὡ! ἀναφώνεῖ τότε ὁ ἰνδός, στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, δὲν πρέπει τότε νὰ κάμῃς τοιαύτην ἐργασίαν.

Πλησιάζει τὴν δευτέραν καὶ ἐρωτᾷ:

— Διατί ἔχεις τὸ ἀνάστημα στρεβλόν καὶ τὰ νῶτα κυρτά;

— Διότι πολὺ, πάρα πολὺ ἐκέντησα.

— Ἄ! καλὴ μου σύζυγος, ἀναφώνεῖ ὁ ἰνδός, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ σκεφθῇς ποτε νὰ κεντήσῃς.

Πλησιάζει τὴν τρίτην καὶ ἐρωτᾷ:

— Καὶ σὺ διατί ἔχεις τοὺς ὀφθαλμούς τόσο ἐξογκωμένους καὶ ἐρυθρούς;

— Διότι πολὺ ἔρραψα.

— Ἀγαπητὴ μου σύζυγε, ἂν ἐπιχειρήσῃς μίαν στιγμὴν νὰ ῥάψῃς, θὰ σ' ἀφῇσω.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀδύνατος ἀλλὰ φιλόδοτος καὶ εὐσεβὴς νεάνις ἀπηλλάγη τῶν φόβων της καὶ ἐπειδὴ εἶχε καρδίαν περικλείουσαν σπανίας ἀρετάς, ἡγαπήθη θερμῶς ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ ἔζη-  
σεν εὐτυχῆς.

Α. Θ. PONTHEPS

## ΠΑΛΑΙΟΝΤΟΛΟΓΙΚΑ

(Ἀπόσπασμα ἀνεκδότου μελέτης)

Τὰς διατριβὰς ποιούμενος ἐν Βηρυτῷ ἔξεδραμον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Συρίας πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαιοτήτων κατὰ τὴν ἐκδρομὴν μου ταύτην

ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν ἵνα ἰδῶ πολλὰ γεω-  
λογικὰ φαινόμενα αὐτῆς καὶ ἐπιστημονι-  
κῶς ἐρευνήσω τὴν φυσικὴν κατάστασιν αὐ-  
τῆς ὡς καὶ τὰ συνιστῶντα στρώματα αὐ-  
τὴν μετὰ τῆς ἱστορίας τῶν ἐν αὐτῇ λει-  
ψάνων. Ἐκ τῶν ἐρευνῶν μου τούτων προ-  
αγόμενος ἀπεφάσισα ὑπὸ παλαιοντολογι-  
κὴν ἐποψὴν ἵνα συντάξω μελέτην τινὰ ἐπι-  
στημονικὴν, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα πρὸς διαφώτισιν τῶν μὴ ἀψαμένων τῆς γεωλογικῆς ἐπιστήμης οὐδὲ ἐρευνη-  
σάντων τοὺς νόμους καθ' οὓς συνδυάζονται καὶ τὴν σχετικὴν ἐκάστου θέσιν.

Ἐν Συρίᾳ ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν πετρώ-  
ματα. α) Τὰ μὲν πυριγενῇ ἢ πλουτώνια καλούμενα, φαίνονται προκύψαντα ἐκ τῆς στεροποιήσεως τῶν ἐν ἀρχῇ ἕνεκα πυρὸς τετηκυῶν οὐσιῶν. Τὰ στρώματα ταῦτα κεῖνται ἄνευ κανονικότητος τινος καὶ ἔ-  
χουσιν ὄψιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κρυ-  
σταλλικὴν ἀναμινήσκουσαν τὴν ἀρχὴν αὐτῆς.

β) Τὰ ὕδατογενῇ ἢ ποσειδῶνια καλού-  
μενα, ἐσχηματίσθησαν ἐξ ὑποστάθμης, αἰ-  
ωρουμένης τέως ἐν ταῖς ὕδασι καὶ καθιστά-  
σης ἔπειτα ἀνάγκη ἄρα νὰ περιέχωνται ἐν αὐτοῖς ὀρυκτὰ λείψανα τῶν ἐν τοῖς ὕ-  
δασι τότε βιούντων ζώων.

Τὰ οὕτω σχηματισθέντα κοιτάσματά εἰσιν ἐστρωμένα, δηλονότι διέκινονται κατὰ στρώματα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὀμαλὰ, ἅπερ ἀρχῇθεν ἦσαν ὀριζόντια· ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἐσωτερικῆς ὥσεως ἐξήρθησαν καὶ διεσπάρθη διαφορο-  
τρόπως. Ἡ δὲ φύσις τῶν στρωμάτων τού-  
των διαφέρει κατὰ τὸ εἶδος τῶν σχηματι-  
σάντων ἰζημάτων, ἅτινά εἰσιν ἀσβεστώδη ἢ ἀμμόδη.

Τὰ ποσειδῶνια ταῦτα καταθέματά εἰσι δύο εἰδῶν.

Τὰ μὲν ἀλιγενῇ, δηλ. καθίζησαν ἐν τῇ βυθῷ τῆς θαλάσσης.

Τὰ δὲ ποταμώχωστα, δηλ. καθίζησαν ἐν γλυκείνῃ ὕδατι, ἥτοι ἐν τῇ βυθῷ λι-  
μνῶν καὶ τελμάτων. Ἡ δὲ μελέτη τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων λειψάνων πληροφορο-  
ρεῖ πάντα περὶ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν.

Περὶ γηγενοῦς θερμότητος τῆς Συρίας.

Ἡ ἄμεσος παρατήρησις καταδείκνυσιν ὅτι αἱ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τῶν ὥρων τοῦ ἔ-  
τους προερχόμεναι μεταβολαὶ τῆς θερμο-  
κρασίας τοῦ ἐδάφους δὲν γίνονται ἐπαισθη-  
ταὶ ἐπέκεινα σημείου τινὸς ἐπιπολῆς κει-  
μένου, καὶ ὅτι εἰς μικρόν τι βᾶθος μετα-  
βαλλόμενον κατὰ τόπους, ἡ θερμοκρασία αὐτοῦ ἐστὶ σταθερὰ καὶ ἴση πρὸς τὴν μέ-

σιν ἐτησίαν θερμοκρασίαν τοῦ τόπου. Κά-  
τωθεν δὲ τοῦ σημείου τούτου παρατηρήσα-  
μεν νέον φαινόμενον ἢ θερμοκρασία αὐξάν-  
ει κατὰ 1<sup>ο</sup> κελσιανοῦ θερμομέτρου ἀνά πᾶν 33<sup>ον</sup> μέτρον.

Καὶ ταῦτα μὲν ὑπὸ παλαιοντολογικὴν ἐποψὴν περὶ Συρίας ἀνακινουῦνται τοῖς ἀ-  
ναγνώσταις τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ Ἀτ-  
τικοῦ Μουσείου ἐπιφυλαττόμεθα ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ ἵνα συνεχίσωμεν τὴν μελέτην ἡμῶν.

Χρ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

## ΚΑΠΟΙΟ ΑΣΤΕΡΙ

Ἄπ' τὰ τετράψηλα οὐράνια μέρη  
Ποῦ δὲ λογιάζονται πόσῳ εἶν' ἡνιλά,  
Εἶδαν τὰ μάτια μου κάποιον ἀστέρι  
Κάτω 'ς τὴν ἀδυσσο νὰ ροδολᾷ.

Τὸ εἶδα καὶ πρόσμενα τὸ Θεῖο Χέρι  
Ποῦ δλαὶς ἢ δύναμες τὸ ἀκοῦν τυφλά,  
Πίσω 'ς τὸ ψῆλωμα πάλι νὰ φέρῃ  
Τὸ ἀστρο ποῦ ἐπεφτε 'ς τὰ χαμηλά.

Τοῦ κάκου! ἐχάθηκε χωρὶς ν' ἀφῇσῃ  
Οὔτε μι' ἀκτίνα του μέσα 'ς τὴν κτίσι  
Κατὰ τὴν πτώσι του τὴ φτερωτή.

Ἔτσι ἀδοήθητη μήπως δὲ δύνει,  
Χωρὶς μι' ἀκτίνα της, πίσω ν' ἀφῇσῃ,  
Σὰν τὸ ἀστρο πέφτοντας καὶ ἡ ἀρετὴ;

1890

ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΣΤΕΡΙΗΣ

## Η ΣΟΥΒΛΑ

Ἄν ἄλλο μοι ἤλθε ποτε εἰς τὸν νοῦν  
Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ συνθέσω τρυφερὰς ἀνα-  
μνήσεις καὶ διηγήσεις διὰ τὴν ἀγίαν  
ἄλλως ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Ἀλλ' ἀ-  
νεγνώσκον χθὲς ἐν τινὶ ἐφημερίδι ὅτι «τὰ  
Χριστογεννα ἐν Ἀθήναις ἐορτάζονται  
ψυχρῶς» καὶ ἀνεμνήσθην τοῦ ἄλλοτε γεί-  
τονός μου κ. Φαρδῆ ὅστις, ὡς θὰ ἴδῃτε —  
ἐν τέλει τῶν κατωτέρω ἀναμνήσεών μου,  
ἂν ὅχι ἐν ἀρχῇ — τὰ ἐώρτασε ψυχρότατα.  
Ἄν δὲ ἡ ἀφῆγησίς μου οὐδεμίαν ἔχει  
σχέσιν πρὸς τὸ παρατεθὲν ἀξίωμα τῆς  
ἐφημερίδος, οὔτε σκοπὸν τινα, σὰς ὑπεν-  
θυμίζω πρὸς ἀποφυγὴν ἐπικρίσεων ὅτι  
ἀναφέρω μίαν ἀπλὴν ἀνάμνησιν.

Ἡ παρεῖδ' μου πρὸς τὰ κάτω ἦτο γε-  
λοιωδέστατα πριδμένη, ἐκ πονοδόντου,  
καὶ μὲ ἠνάγκαζε νὰ οἰκουρῶ. Τὸ ψῆχος  
ἔξω ἦτο παγετώδες καὶ τὰ κατακαλύ-  
πτοντα τὸν οὐρανὸν ὁμοιοχρόως καὶ μο-  
νοτόνως ἀμαυρὰ νέφη ἐσκίαζον ἀνταρῶς  
τὸ δωμάτιόν μου. Οὐδεμίαν εἶχον ὄρε-  
ξιν πρὸς ἀνάγνωσιν. Καὶ μέχρι τῶν ὧ-  
ρων μου φθάνουσι γοργοί οἱ ἦχοι τῶν  
μανιωδῶς καὶ ἀδιακόπως ἀπὸ τινος ὧ-  
ρας κρουομένων κωδῶνων τῶν ἐκκλη-  
σιῶν, ὧν οἱ παλμοί, ἀπλούμενοι ἔξω εἰς  
τὴν παγερὰν ἀτμόσφαιραν, ἐφθάνον μέ-  
χρις ἐμοῦ. Πλησιάζω πρὸς τὸ παρά-  
θυρον, καθαρίζω μὲ τὸ παραπέτασμα τὴν  
πάχνην μιᾶς τῶν ὑέλων καὶ ἀτενίζω ἔξω